

ЗДРАВКО ПОПОВ
РЕМИ С ПРОДЪЛЖЕНИЕ

chitanka.info

Събуди ме невъобразимо стъргане по водосточната тръба, точно до прозореца ми. Веднага трябва да уточня, че живея на осмия етаж. А може би и това, че часът бе два след полунощ. При тези обстоятелства мисълта ми се залута в най-диво недоумение: лунатик — животно — огнеборец — психопат — мафист... Космонавт!...

Лицето му призрачно се мярна зад тъмното стъкло.

О, да... Би трябвало веднага да допусна най-логичното. Разбира се, това беше той.

Сякаш Мефистофел почука с показалеца си.

След осем секунди това се повтори. Още по-злокобно. Несъмнено, той бе убеден, че съм тук. Хората му са ме проследили и са му докладвали — бях се прибрал преди по-малко от час. Иначе бе невъзможно: вечер не си служа с осветление тъкмо защото би ме издало.

Изведнъж чух собственото му, хрипливо и отчаяно: „Отвори, ще падна!!!“

Светнах, затичах се и отворих.

Беше той.

В същия миг разбрах, че хрипливият му крясък не е бил друго, освен уловката. Той не би могъл да падне по никакъв начин: беше привързан със солиден колан. Краят на въжето се губеше извън прозореца. На главата си имаше каска. Машинално погледнах навън; всичко бе както го изисква класиката в такива случаи — на покрива бе монтирана макара, а долу съзрях двамата, които го бяха покачили. Операцията бе предварително обмислена...

— Ще бъда кратък — каза той, прекрачвайки прозореца ми.

Вече бе в стаята. За първи път го виждах тъй отблизо. Злорадата му усмивка показваше, че е готов да триумфира. Ако навреме не ми дойдеше нещо в ума, завършвах твърде недостойно.

— Моля, преди всичко, отчислителното ви от организацията, в която сте членували, преди да се заселите тук.

— Коя точно? — направих се на паралелепипед, докато измисля друго.

— Отечественофронтовската. А коя точно — ще кажете вие.

— Другарю Рашев...

— Казвам се Прашев.

„Още по-смешно е“ — помислих си.

— Другарю Прашев. Ако действително имате за хоби да нахлувате посреднощ в стаите на трудещите се, при това в този вид, бих ви посъветвал да станете огнеборец.

— Аз имам да ви посъветвам няколко неща — съвсем неповлияно започна той. — Първо, да ми платите деветдесет и шест стотинки за четири месеца, които, между впрочем, вече съм платил от джоба си. Второ: съветвам ви да се включите в кръжока „История на 205-а ОФ организация“. Трето: да заемете мястото си в комисията по озеленяване левия тротоар на улица „Нов трап“. Четвърто: особено ви съветвам да бъдете утре на събранието, 18:30 часа, в салона на читалище „Прометей“.

— Апропо. Кой ще озелени десния тротоар на „Нов трап“?

— Той е на 206-та, не берете грижа.

— Можете да бъдете напълно спокоен.

Уви, попитах с едничката цел да спечеля още някоя минута. Непременно трябваше да ми дойде нещо в ума. А то се бавеше.

— Между впрочем — лутах се все по-отчаяно — искам да ви известя, че обикновено ме посещават през вратата. Нека не бъдете сюрпризиран, ако още утре ви държа отговорен за този произвол.

Веднага след думите си осъзнах, че все повече губя положението. Такава закана никак не бе в стила...

— През вратата ли? Да не би да известите и това, че щяхте да отворите? Че аз четири месеца чукам по тая врата! Или, бихте искали да се разчукам тъкмо сега, за да събудя целия етаж заради вас! Още не, още не, приятелю... Това са все хора редовни, отчетени, какво са виновни те, че вие нехаете?

В този момент ме осени идеята. Бе дотолкова обещаваща, че сам не издържах и се засмях на глас.

— Добре ли сте със здравето? — трепна по особен начин той.

— Благодаря, цъфтя.

— В такъв случай, очаквам отговора ви. Разбира се, всичко това е от значение най-вече за самия вас.

— О, мисля, че няма да ви забавя.

Придадох си един най-непреднамерен израз, озовах се до прозореца и извиках с преправен, хриплив глас:

— Готово, сваляй-й-й-й!

Дяволът не би го режисирал по-точно. Не ми оставаше друго, освен да се полюбувам на самата постановка. Прашев се плъзна по паркета, увисна над прозоречната дъска и изчезна под етажера. Помахам му с ръка, угасих и се замислих върху цялата тази игра, чийто завършек се криеше в толкова неизвестни...

Стратегически погледнато, аз бях най-неакуратната, обществено най-неосъзнатата единица в квартала. Възможният ми най-ярък антипод бе той. Пенсионерът. Активистът от кварталната организация. Най-отчаяният от всички квартални активисти в света. Логично е тогава, че Прашев бе преследвачът, а аз — преследваният. Той трябваше да ме хване и „да ме вкара в пътя“, както се бе изразил. Аз трябваше да правя всичко, за да поддържам дистанцията. Това ме бе увлякло, бе направило свободното ми време интересно и емоционално осмислено.

Обитателите на квартала отдавна се бяха разделили на две и се бяха обзаложили помежду си: той или аз.

Упорито ми се иска да кажа, че в онзи стадий успехът все някак клонеше към мен. Няколко пъти го бях плъзнал така, че друг на мястото му би се отказал от играта. Тук се получаваше обратното: тя го амбицираше все повече, защото за него това не бе игра, а дълг.

Сутринта оставих на вратата си бележка с произволен текст — „Асене, във Видин съм до 28-и.“ Това би трябвало да ми гарантира двуседмична неприкосновеност — беше 14-и.

Вечерта бележката липсваше. На другата сутрин, излизайки, оставих нова. Бях в тролейбуса, когато се ударих по главата за овчата си постъпка: кой друг, ако не Прашев, е взел бележката! Сега, естествено, не му остава друго, освен да установи парадокса, че хем съм на триста километра, хем съм съумял да напиша нова бележка... След последния си успех, бях подценил Прашев твърде лекомислено. Елементарна житейска истина.

Той изигра останалите ходове в брилянтен grosмайсторски стил.

Вечерта влязох в блока от вход „А“ и през десетина капандури на покрива се озовах на тавана на моя вход „Г“. Стигнах благополучно до стаята си; бележката стоеше. Заключих се и потрих ръце. Вече не бих отворил и на дявола.

Бях се замечтал в една частна посока, където две екзотични момичета от Бахамските острови ме окичваха с венеца на нов световен

шампион по шахмат. Малко след това, когато една президентска дъщеря щеше да стреля по мен, защото бях отказал ръката ѝ, чух бързи стъпки по стълбището. Миг преди изстрела на вратата ми се почука, веднага след което последва едно задъхано и басово: „Поща! Телеграма!“

„От старите ще е“ — реших и отключих.

— Добър вечер — ухили се с победоносно коварство Прашев. — Ти си свободен, Иванов, благодаря — обърна се той към мерзавеца, доведен единствено за да ме заблуди с баса си.

— Такаааа... — започна той, влизайки. — Очаквам, че идете с добри настроения от Видин и че ще можем да поговорим.

Това беше много. Този път ме бе хванал така чисто, с онази привична само за големите майстори простота, че би било глиганщина, ако продължех. Аз не съм глиган. Аз съм роден и отрасъл в град.

— Вижте какво — поех си дъх. — Предавам се.

Той замръзна на мястото си, с отворена уста, след миг просия.

— Предаваш се, а? Какво ще се предаваш, като ме плъзна толкова пъти! Предлагам реми...

Стиснахме си ръцете.

След като ме вписа в седем-осем списъка и му платих членския внос, се разделихме.

Не ме потърси цели три дни.

В това време открих, че този човек сериозно ми липсва.

След още три дни бях направо меланхолик, неспособен да свърши нищо смислено. Такава сивота вбесяваше.

Скочих и отидох в „Прометей“. Той говореше за процента на разводите в квартала. Когато завърши, спрях го и му заявих, че безусловно съм решил да стана активист в 205-а ОФ организация, към която ме влече особена слабост. Той се просълзи и ме прегърна.

— И да ми зачислиш въже и каска — добавих накрая.

Оттук нататък нещата тръгнаха като в отчетен доклад.

Членският внос бе събран за шест месеца предварително. По моя инициатива. В квартала на квадратен метър вече се падаха многократно повече агиттабла, лозунги и листовки, откъдето да било другаде. По моя инициатива. (Впрочем, свободен квадратен метър остана само тук-там.) Към читалището бе учреден „Кът на пенсионера“, където всеки четвъртък идваха средношколци, за да

разказват на старите хора безвъзмездно най-новите вицове и да поддържат по този начин у тях чувството за жизненост. Това начинание бе и павловски издържано. Инициативата бе моя. Бе наредено за срок от две седмици всички кучета в квартала, които имат собственици, да бъдат боядисани в розово, за да може определено да се започне борба с безстопанствените. Инициатор бях аз.

Ето сега и невероятното...

Грабнат от тази нова стихия, аз наистина бях изпуснал изпод око Прашев. Никой напоследък не е виждал Прашев дори на събрание! Всъщност този приятел и други задачи не е изпълнил...

След като го потърсих трикратно без успех, разпитах всеки един от хората си поред. Като резултат се оказах в най-див лабиринт.

Разказват, че отсреща се разглеждала молбата му за преминаване в 206-а организация. Други се кълнат, че бил в някакво отделение за апатици. Трети, които се връщат от нощна смяна, направо се смеят — всяка сутрин, малко след пет, Прашев запрашвал с мотоциклета си, каската и сноп рибарски пръчки по посока на реката.

Добре, добре... Ще я видим ние тази река!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.